

ΘΡΑΚΙΚΗ ΘΡΗΣΚΕΙΑ

Travnik Kazaras:
Thrakische Religion
Pauly-Wissens Real-
encyclopaedic
Stuttgart 1936
Bd VIIA (2 XI?)
Zeil Nr 472-551
Παύλου Βυβλικού (Pauly)
κύκλωμα

Πίναξ Περιεχομένων

A. Θεότητες

1. Γενικά. Τοπικά ὀνόματα καὶ παράνομα θεῶν. 2. Ἡρας, Ρήσος
3. Διόνυσος καὶ Σαβάζιος. 4. Ἀσκληπιός, Ὑγεία καὶ Τελεσφό-
ρος. 5. Ἀπόλλων, Ἥλιος. 6. Ἄρτεμις-Βενθίς, Ἐκάτη. 7. Νύμ-
φαι. 8. Ζεὺς καὶ Ἥρα. 9. Ἡρακλῆς. 10. Ἐρμῆς. 11. Ἄρης. 12
Χθόνια Θεότητες. 13. Ἐνωτική Ζωή. 14. Οἱ λοιποὶ θεοί, ἀνα-
τολικά θεότητες καὶ ὁ Χριστιανισμός.

B. Θρησκευτικά Ἔθιμα.

Συντετμημένα

BSAB Bull. de la société archéol. Bulgare

BIAB " de l'Inst. archéol. Bulgare

Gms " Godischnik na Narodnija Muzei v. Sofia

GBPI " Narodnata Biblioteka v. Plovdiv

Sbornik, Sbornik na narodni umotvorenija

Izv. Izvestija na narodnija muzei v. Sofia (πρωτότυπος τόμος ἀποσπασματικῶς)

ADB Kelinka-Homolle, Mélanges d'archéologie

IGR Cagnat, Inscr. Graecae ad res Romanas pertinentes

SEG Suppl. Epigraph. Graecum ed. Hondius

(αὐτὸς ὁ βιβλ.)

Amor 2-3
Apollon 25
Aspidochelone 4. 27
Aspidochelone 7
Bede 5
Berlin 52-53. 85
Bioskop 5
Δαδωσκούρι 4
Δαφνίδας (Δαφνίδας) 4. 6. 7. 17. 84-85
Δουδωμ 4. 86
Διονύσιος 26-27
Δουχινίτι 7. 96
Ερα 7. 93
Ζεβονίσιος 5. 60. 70. 73-74
Ηρα 4. 8 - 25
Ζαυβαδωβί 4. 6
Ιανόλι 130
Ιουδαίος 84
Ιθισόλι 4
Κάβου 93
Καρδίν 83
Κίσα 59
Κολυβί, Κόλι 53
Λίβερ. Λίβερ 35-36
Μαριναί 4
Μουδύ 4
Μιθρά 96-98
Μυνδύ 4
Νύγαν 52. 60-65

Πλάτων 83. 129
Πυργουδάρ 4, 5, 7, 17
Σουφί 4, 5, 7.
Σπύδα 4.
Ταππολί 4
Τιθόλι. Τιθόλι. Τιθόλι
 (Σιδαντ) 4. 90-91
Τίλι 130
Τούρι 5

ΑΘΗΝΑΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

Αἱ πηγαί διὰ τήν γνῶσιν τῆς θρακικῆς θρησκείας κατά τοὺς κλασσικοὺς χρόνους εἶνε ὀλίγισται. Περισσότερα γνωρίζομεν διὰ τὴν λατρείαν τῶν θεοτήτων, αἱ ὁποῖαι ἀπὸ τῆς 5. ἔκ. π.Χρ. εἰσῆχθησαν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπως Βενδίς, Κοττητώ, Σαβάξιος. Ἀξιολόγους πληροφορίας δίδει ὁ Ἡρόδοτος V 3-8, VI 33, 94-96, VII 511, IX 119 (ἐπὶ τῶν ἀποριῶν διὰ τὰς πηγὰς βλ. *Suppl. Bd* II σελ. 438). Κατὰ τὸν Ἡρόδοτον V 7 οἱ θρᾶκες ἐλάτρευον μόνον τοὺς ἐξῆς θεοὺς: Ἄρην, Διόνυσον, Ἄρτεμιν. Οἱ βασιλεῖς τῶν ὅπως ἐλάτρευον κυρίως τὸν Ἐριμῆν. Ὅσα καὶ εἰς ἄλλας περιπτώσεις καὶ ἐδῶ ὁ Ἡρόδοτος χρησιμοποιεῖ τὰ ἑλληνικὰ ὀνόματα διὰ τὰς ξένας θεότητας; μόνον εἰς δύο περιπτώσεις IV 24, IX 119 μνημονεύει θρακικὰς θεότητας με τοπικὰ ὀνόματα, ἐνίστη τὸν γότθιον Ζάλμοξιν καὶ τὸν ἀψίνθηιον Πλείστορα καὶ ἀποφεύγει νὰ διακρίνη τοὺς τελευταίους ἀπὸ τοὺς ἑλληνικοὺς θεοὺς.

Εἰς τὰς πληροφορίας τοῦ Ἡρόδοτου προστίθενται ἐξέχουσαι πληροφορία ἀπὸ ἄλλους κλασσικοὺς συγγραφῆς. Μάλιστα ἰδιαιτέρως ἀξιόλογα διὰ τοὺς ρωμαϊκοὺς χρόνους, εἶνε αἱ ἐπιγραφαὶ καὶ τὰ ἀρχαιολογικὰ μνημεῖα, τῶν ὁποίων ὁ ἀριθμὸς καταπληκτικῶς ἀυξάνεται. Εἰς τὰς ἀναθηματικὰς ἐπιγραφὰς μνημονεύονται τυχαίως ὀνόματα τοπικά, ἄλλων ἀγνώστων θεοτήτων. Αἱ ἐπιγραφαὶ αὐταί, μάλιστα τὰ πολυάριθμα ἀναθηματικὰ ἀνάκλυθα, ἀγάλματα, βωμοί, νομίματα, πληροφοροῦν διὰ τὴν διὰ τὴν λατρείαν, διὰ σουλὰς καὶ ἐθνότητος τῶν πιστῶν, ἱερέων καὶ ναῶν κλ. καὶ ἐπιτρέπουσιν ἀκριβῆ συμπεράσματα ἐπίσης διὰ τὴν θρησκείαν τῶν παλαιότερων χρόνων. Ὅρθως παρατηρεῖ ὁ Reinach Bull. arch. 1894, 415 "Seuls les monuments de pierre dans leur barbarie et non sans savoir pouvaient nous donner une image exacte de la civilisation des villages thraces et de leurs croyances pendant les premiers siècles de l'ère chrétienne".

Μερικὰ ἴχνη λατρείας ζῶων διετηρήθησαν ἐπίσης εἰς τὴν θρακικὴν θρησκείαν, ἂν καὶ ὄχι τελείως ἀπηλλαγμένα ἀμφιβολιῶν. Γνωστὴ εἶνε ἐπίσης ἡ σχέση τῆς ἀλώπεκος πρὸς τὸν Διόνυσον. Οἱ Βασάρροι φοροῦν προβά

ἀλεπούς, καὶ ὁ Διόνυκος ὀνομάζεται Βάτταρος, *Bassareus*, ὅπως ἄλλοτε
 τὸν θεὸν εἰς τὴν μορφήν ἐλάφου κατέκοπτον καὶ ἐμὸν ἔτρηγον, ὡς τε πρὸς
 τὴν δύναμιν του νὰ πληθροῦν, κατὰ τὸν *Reinach* καὶ ἡ ἀλεπού τὸν αὐ-
 τὸν ρόλον θά ἔπαιζεν. εἰς αὐτὸ τὸ ζῷον, τὸ ὁποῖον τότεν εὐναρίστως
 κύνει εἰς τὰ ἀπέλια καὶ τρέγει ταρῦλια ἀὰ εἶχον προσηγορίαν τὸν
 δαίμονα τοῦ θεοῦ τοῦ κρατιοῦ. Πρὶν ὄμως αὐτὴν τὴν ιδιότητα λάβη εἶ-
 χε θεωρηθεῖ ὡς πνεῦμα τοῦ αἵτου καὶ ἀκόμη ἐννεπίτερον ἀὰ ἦτο τὸ "το-
 τέμ" τῆς φυλῆς. (*Reinach, Cultes Myths* II 85, *Reinach, Cultes du Panée* 39)
 Αὐτὴ ἡ θεωρία προσέδωκε πολλές ἀντιρρήσεις (*Journ. Mythol. Soc. Sicil.*
 1898-1905. Κεζ & ταν, *Fetichismus Pflanzencult u. Tierbeziehung im*
alt. Griech. 226 mit Liber. (ρωσ.) — Ἐν πάσῃ περιπτώσει
 ἡ ἱερά αὐτὴ θυσία τοῦ ζῷου καὶ ἡ ἐξ αὐτῆς ἐκδήλσις τῆς ἀρσηκευτικῆς
 κῆς σημασίας τῆς ἀλέπεκος, ὅπως καὶ τῆς νευρίδος καὶ κατὰ τὸν *Journ.*
 δέν εἶναι ἀπίθανος. Πρὸς ταῦτα ἐπιτίθει τὸν Ζάβροξιν ὁ ὁποῖος,
 εἰάν πιστῶς εἴς τὴν ἀναφορὰν τοῦ Πορφυρίου (*Vita Pythag.* 14)
 παριστάνετο μὲ μορφήν ἄρκτου ἢ ἐνδεδυνένος μὲ δέματα ἄρκτου (*Kern*
Rel. der Griech. I 14, *Reinach, Cultes* I 20, *Κεζερων, Klio* XII 364,
Loock, Zeus II 227) πρὸ τῶν ὁποίων ἡ Ἄρτερις καὶ ἡ Βραχυτογίς
 βουχεῖται, *J. Bd III* 65. 896. *Oeubner, Athen. Mitt.* XLVII 261
 τοῦ ἕδωσθ' βασιλέως Πιττακοῦ, ὠνομάζετο Βραυρῶν (*Thuk.* IV 107)
 ἢ ἐπίσης εἰς τὴν λατρείαν τῆς Ἄρτεριδος Μουνιχίας εἶναι προσηγορῶς
 κικαὶ στοιχεῖα. *Journ.* I 40, βλ. *Bd II* σελ. 1170. Ἡ ἀπό τὸν ἑρακλικὸν
 μῦθον γνηστὴ *Polyphonte* περιφρονήτρια τῆς Ἄρσεδος, μεταμορφωθεῖσα
 ἀπὸ αὐτῆς μὲ πάθος εἰς ἄρκτον. *Hoefez, Myth. Soc.* III 2713. *Kata Reinach, Bull. Relig.*
 — X 52, καὶ ὁ Λυκούργος καὶ ὁ Διόνυκος ἀρχικῶς
 θά ἦσαν θεοὶ μὲ ὑπόστασιν ἀλόγων, οἱ ὅποιοι περιοδικῶς ἐφαιτόντο.
 βλ. ὁμοίως *Reinach, Cultes du Panée* 33, *Kern, Rel.* I 15, *Fitzger*
Der gold. Zweig 552, *J. Bd XIII* 65. 2436. *Casson, Maced. Thracie* 247.
 Ἡ εἰς εἶδον λατρουμένη Ἄρτερις - Ρολο, ἀρχικῶς παρίστατο ὡς θεὸς
 πορβάς καὶ ἀργότερον ὡς κυνηγὸς ἐθεωρήθη, ὅπως οἱ ἄρκμοι *Horrely-*
 καὶ βλ. *Bd VII* σελ. 2402, *Seyring*, *Bull. Hell.* SI 217, *Robert Griech.*
Heldens. I 416.

2

2

Ὅπως εἰς τὴν περιοχὴν τῆς τέχνης (πρὸς Filow, *L'art antique en Bulg.* 24) οὕτω καὶ ὅσον ἀφορᾷ τὴν θρησκευτικὴν ἐννεσίαν ἢ θράκη ὑπέκυψεν εἰς τὴν ἑλλη-
ΝΗΝΙΚΗΝ ἐπίδρασιν, ἡ ὁποία κατέκλιεν ἐν τῶν ἀποικικῶν τῶν παραλίων τοῦ
 Αἰγαίου καὶ τοῦ Πόντου ~~καὶ~~ τὸ ἐπιτερικόν τῆς ἡπείρου. Αἱ ἐκεῖ ἐπὶ τῶν
 ρωμαϊκῶν χρόνων ἰδρυθεῖσαι πόλεις, ὅπως ἡ Νικόπολις, εἰς τὸν Ἰάτρον,
 ἡ Μαρκιανούπολις, ἡ Ἀδριανούπολις, ἡ Αυγούττα Τραϊάνα, ἡ Σερδική, ἡ
 Παυτάλεια, ἡ Νικόπολις παρὰ τὸν Νέττον, παρομοίως συνετέλεσαν εἰς τὴν
 διὰδοσιν τῆς ἑλληνικῆς *kultur* καὶ θρησκείας. Κατὰ τὴν 2 καὶ 3^η ἐκ. μ.Χ.
 ἡ θράκη ἐπάλλετο ἀπὸ ζηρῶν θρησκευτικῶν ζῆρῶν, ἀπὸ τῆν ὁποίαν ἀπόμεν-
 ται ἀποδείξεις εἰς τὰς πολυαρίθμους ἀναθηματικὰς τῆς ἐπιγραφῆς, θρη-
 σκευτικὰ μνημεῖα καὶ ἱεροὺς τύμβους. Μολοντοί οἱ Ἀρᾶκες δὲν ἐδουλοῦ-
 ρησαν ἰδιαιτέρους τύπους διὰ τὴν παράτασιν τῶν θεοτήτων τῶν, οἱ τρι-
 οῦτοι ἀπεικονίζοντο μὲ τῶν ἑλληνορωμαϊκῶν τύπων, καὶ μὲ ἑλληνικὰ ὀ-
 νόματα, ὅπως ἐπίσης καὶ ^{ἡ ἑρμῆς} ~~ἡ ἑρμῆς~~ (Patsch, *Hist. Wander. in Kunst* 1, 39). Τὸ γεγονός
 αὐτὸ δὲν ἐξηγεῖ τὴν εὐκολὴν ἱκανότητα τῆς προσαρμογῆς τῶν Ἀρᾶκων εἰς
 τὰς ξένας θρησκευτικὰς παρατάσεις, ἀλλὰ πιθανόν ἕνεκα τοῦ γεγονότος
 ὅτι εἰς τοὺς Ἀρᾶκας ἐπεκράτησαν ^ἡ ~~ἡ~~ πρῶτόγονα τοιχεῖα τῆς θρησκείας (*θη-
 σισμοί*) καὶ ὅτι αἱ θεότητες ἀκόμη οὐδεμίαν ἀποικικὴν μορφήν εἶχον λάβει. ^ἡ ~~ἡ~~
 δὲ πρέπει νὰ υπομνησθῆ ἡ εἰδησις τοῦ Θεοφράστου (ἐν Πορφ. II 8) περ
 τῆς θρησκευτικῆς φυλῆς τῶν ~~Θεῶν~~ ἐν Ἀρᾷ, *Ursener, Goethesamen* 227

Παρατηρητέον πρὸς τοῦτοι- εἶναι ἕνα ἄλλο σημεῖον, ὅτι ὁ Ἀρᾶκικὸς λαὸς
 ἦτο διηρημένος, πολιτικῶς, εἰς πολυαρίθμους κλάδους (γέννη) καὶ διοικήθη
 οὕτω δὲν ἐπεκράτει ὁμοιόμορρον θρησκευτικὸν σύστημα ἀλλὰ τοπικῶν λατρει-
 α-^{ῶν} αὐτοῦ ἐξηγεῖται ἐπίσης ὁ μεγάλος ἀριθμὸς τῶν τοπικῶν παρθεν^{ῶν},
 τὰ ὁποῖα συνεδέθησαν, κατὰ τοὺς ρωμαϊκοὺς χρόνους, μὲ τὰς πλέον λατρε-
 ομένης θεότητας. Ἐκτός αὐτοῦ εἶναι πιθανόν, ὅτι ὑπάρχοντων γενῶν, τὰ
 ὁποῖα θά ἔπαινοντο εἰς ὑψηλότερον ἐπίπεδον, ἡ λατρεία ἐξευλιχθῆ ἢ εἰς
 ἄλλα τὰ ὁποῖα διετέλουν εἰς πρῶτόγονον κατάστασιν.

Με τὴν ἀποδοχὴν τῶν ἑλληνικῶν τρ' ὄπην διὰ τὰς παραστάσεις, ἡ φύσις τῶν θρακικῶν θεοτήτων ἐπεσκοτίσθη καὶ δι' ἡμᾶς ἔγινε σχεδὸν ἀγνωστος. Ἐν τούτοις δὲν εἶνε παραδεκτὸν ὅτι αἱ ἐγχήριοι θρονασθεῖ θρησκευτικαὶ παραστάσεις ὑπὸ τῶν ξένων ὑποκαταστάτεων ἰσχυρῶς ἠλλάσαν ἢ μάλιστα παρερρίθησαν: οἱ θράκες, οἱ ὅποιοι χαρακτηρίζονται κυρίως ὡς θρησκευτικὸς λαός, παρέβαιναν εἰς τὰς παλαιὰς τῶν παραδόσεις, ἰδιαίτερος εἰς τὰ πολυάριθμα χερτὰ τῶν, ὅπου διετήρησαν ἐπίσης, μέχρι τοῦ τελευταίου καιροῦ, τὴν γλῶσσαν τῶν καὶ τὰ τοπικὰ καὶ ὀνομαστικὰ ὀνόματα (Rostowzew, Soc. and Econ. Hist. of Rom. Emp. 182, 233, 279, Κωνσταντῶν, Zeit. 3. Kulturgesch. d. Thraker, 91. Oberhimmeler, Balkanvölker 18, W. Weber, Reise

1) *Alleme des äthiokise*

οἱ εἰς τὴν προῦραν τῶν ρωμαίων αυτοκρατόρων θράκες πτρατιῦται δὲν ἐλησμόνησαν τοὺς πατρίους θεοὺς τῶν (διὰ μὲν τὴν) Rostowzew, *Izvestija det. Reis. arch. Komm.* XL 34, *Mytik, Italy 119, Friedländer Sittengesch. Rom 111*^{11, 144}

ἔκτος τούτου πρέπει νὰ προσέξη καὶ ἵσθι τὰ ὀνόματα ὄλων τῶν θεῶν τῆς θράκης δὲν ἐλησμονήθησαν, ἀριθμὸς ἐξ αὐτῶν μὲς διεσῆθη ἀπὸ τὰς ἐπιγραφάς. Ἄνδουξεύς (βλ. αὐτ. XV, 118) Δηλόκτης (βλ. αὐτ. IV 2459, Arch. Reliq. XI 409, *Hieropol, Festschrift Poland 272, Dechen BIVB III 181*) Μανίμαξος (αὐτ. XIV, 1145) τὸ Μανι ἴσως παραβάλλεται μὲ τὸ κελτ. Μανικις πρβλ. *Soll. Mém. de l'Acad. des inscr. XLIII 28*) Δαβατόπειος (αὐτ. παράρτ. III, 287) Δαρζάλας (αὐτ. XV 227) Ἰαμβαδοῦλη (αὐτ. IX 833, *Makescu Dig. epigr. IV 211*) Ἄσδούλης, Σουρεγέθης, Τιλοάξης (βλ. αὐτ. τὰ ἀνω ὄνομα) Ταρτοζίειος, Πυρμηρούλας, Ἰθιοσλα, Ἐπ. ἠτλα, Myndayth(us?) *ly. d. XVI, 1079.*

Ἐξ αὐτῶν τὸ Ταρτοζίειος, Ἰθιοσλα, Πυρμηρούλας, Ἐπ. ἠτλα φαίνονται ὡς παρῶνα τοῦ Ἑρως, καὶ μὲς ἀρίνου νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι αὐταὶ ἦσαν ἀρχικῶς τοπικαὶ χόρνιοι θεότητες, αἱ ὅποια ἀργότερον συνεχνεύθησαν εἰς τὸν Ἑρως. Ὁ Πυρμηρούλας κατὰ τὴν ἐτυμολογίαν τοῦ ὀνόματος (*Tomkalek, Thraker I, 82*) φαίνεται ὅτι ἐλατρεύετο ὡς προπύτης τοῦ σίτου. Εἰς τὸν θεὸν Ἄσδούλης εἶνε ἀφιερῶμενον τὸ ἀνάγνωστον τοῦ Μελεωνίκου, εἰς τὸ ὅποιον ὁ Διόνυσος παρὶστάνεται ὡς ἱππεύς (διὰ τὴν ἐτυμολογίαν τοῦ ὀνόματος βλ. *Dechen, Thaki.*)

Slev. Phil. IV, 381

Ραβάν, Riv-Fild. S. 110 παρουσιάζεται Heros Sutegetes idemque Prae-
hibeus, ^{πρὸς} ^{ως} μεταφράσις τοῦ "ἑὸς Σαυρεγέθης ἐπίκοος" (Weinzeich,
Athen. Mitt. xxvii 14 ἔφ. 88, Tomaschek II 149, Makesem, Ephim. Dacor.
I 159 ἔφ. IV A 65. 965). Κατὰ τὴν ἐτυμολογίαν τοῦ ὀνόματος τοῦ τυ-
ρικοῦ "Ἀπόλλων Γοιτότυρος" κρίνοντας (Nosheret, Unters. über die ält. Wohns-
der Slaven I 13 πρβλ. τὸν ἦρα τῆς Θράκης Βιτύρας, αὐτ. III 306
θα ἐξηγᾶτο ὁ Σουρεγέθης, ως προπάτης τῆς κτηνοτροφίας πρὸς τὸ ὅποιον
πρέπει νά ληρῆ ὑπ' ὄψιν τὸ κατετέρμ μνημονεύμενον ἀνάγλυπον τοῦ ἑρ-
ος τοῦ Καραορμάν. Διὰ τοὺς θεοὺς Totoes, Ζαλοχίς, Ζρέδουρδος αἱ
τά ἰδιαίτερα ἄρθρα.

Ἐν συνεχείᾳ μνημονεύται ὁ θεὸς Βέδν, τῆς Πηνῆς καὶ τοῦ ποταμοῦ Uz
Suppl. Bd. III 202, Deutscher, Glossar xvi 280, Sehman-Haupt, Klio xxvii
101), τὸν ὅποιον παρέλαβον καὶ οἱ Μακεδόνας; πρβ. Eitrem, Symbol.
Osloens VIII 40. Maerdy, Tj. and Keoni, 93 Ἦν λατρείαν τοῦ ποταμοῦ δῆ-
λοῦ τὸ ἔθιμον τῆς Παιονίᾳ κατὰ τὸ ὅτιον, ὁ νέος βασιλεὺς ἦτο ὑπαχρ-
εμένος νά πάρῃ τὸ λουτρόν του εἰς τὸν ποταμὸν, Kosson, Beitr. z. Maerdy 86.
τὴν λατρείαν τῶν θεῶν τοῦ ποταμοῦ εἰς τὴν Θράκην κατὰ τοὺς ρωμαϊκοὺς
χρόνους δεικνύουσιν τὰ νομίματα, αἱ αὐτ. VI 2791, τῶν ἀναπερομένων λέ-
ξεων [Μαγν. Wolfetta u. Μακρὰ 232]. Διὰ νομίματα Παυταλίας σχετιμὰ μὲ
τὸν Στρυμόνα βλ. ΒΙΑΒ VII 31; βλ. αὐτ. IV A 393. Μὲ τὸν Στρυμόνα, Νέ-
στον καὶ Ἔβρον ἐσχηματίσθησαν ἐπίσης θεοφόρα ὀνόματα. Sitting de Graec.
Nomim. theoph. 132, Perdrizet, Corolla Numism. 220, baeze 167. Ἰδιαίτε-
ρος τὴν λατρείαν τοῦ "Ἔβρου ἐπιβεβαίονει καὶ τὸν Νεοῦθε ἑν τερπλίον ἀ-
ναγλύφου εἰς τὴν περιοχὴν Σουρλίου τῆς Ν. Θράκης μὲ τὴν ἀπιέρωσιν: Κυρί-
ως "Ἔβρω" ἀπὸ τὴν παράστασιν διετηρήθη μία χεὶρ κρατοῦσα δένδρον, πανε-
ρόν ὅτι παρεπτόνετο ὁ θεὸς ἡμισπαλιμένος, Ἐτημ. ἀρχ. 1925/26, 89 πρβλ.
die Phyle Ἑβρῆς ἀπὸ τὴν ἐπιγρῆσιν τοῦ Χιτάρ, ADB 55 καὶ τὰ προσηπικὰ
ὀνόματα, "Ἔβρος (SQB) 2194, 2273, 2204; Ἐβρύτλις (Fich, Ztsch. f. vergl.
Sprachf. XLII 148)

Ἀξιοπαράτητος εἶναι ἡ σφραγίς τοῦ Ἡροδότου VII 115 εἰς τὴν ὁποῖαν διηγεῖται ὅτι οἱ θράκες τὸν δρόμον ἐκ τοῦ ὁποῖου διῆλθε ὁ Ξέρξης μετὰ τοῦ στρατευματος του 1^ο

Ὄνόματα ἀνθρώπων παραγόμενα ἀπὸ ὀνόματα θεῶν δὲν λείπουν ἐπίσης ἀπὸ τούτων θράκας, ἀριθμὸν ἀπὸ αὐτὰ παρέθετα εἰς τὴν *Klio* VI 489, διὰ τὰ ὁποῖα συμπλήρωσιν συνεισέφερον ὁ *Ad. Reimach, Rev. epigr. I 405 b; Sittig, De graec. nomin. theoph. 151-158 Perdrizet, Cultes du Panthe 18.*

Συναντᾶται ἐπίσης συχνά εἰς τὰ θρακικά ἐπίγραμμα τὸ στοιχεῖον Ἑπτά (παραπέμπομεν *Makescu, Eph. Dacor 227, Detscher, Ann. Univ. Sofia XVIII, 4, 2*) τὸ ὁποῖον θυμίζει τὸ μινωασιατικὸν Ἑπτα θλ. *Bd. VIII σελ. 227. Detscher, Ann. Univ. Sofia XVIII, 4, 2* Ἄπὸ τὸ θρακικὸν Δέρξιος παράγονται τὰ ἐπίγραμμα θλ. *Bd. XV σελ. 229* *Derzennus, Perwan IX 617* Δερξίλλας (*Ig XII 829*) πρβλ. ἀκόμη *Makescu, Eph. Dacor I 104.*

Ἡ δευτέρα ρίζα τοῦ ὀνόματος *Iambodoule* ἐμφαίνεται παρομοίως εἰς ἀπλά καὶ σύνθετα θρακικά ἐπίγραμμα, *Reue, Rev. ét. gr. XXVI 258. Tod. Ann. Brit. Sch. Athens XXIII 89, Makescu, Dig. epigr. IV 3.*

Οἱ θράκες εἶτις δηλ. Σάφιοι τῶν ὁποῖων τὸ ὄνομα ταιριάζει μετὰ τῶν Ἑσπαίων ἰσομαζόντο ἀπὸ τὸν θεὸν *Sivos, Sabazios, Usener Göttern 44, Kich, Hethiden 46. Perdrizet Cultes Panthe 20. J. H. van der Hout, Rev. der Vorgesch. XIII 288.*

Ἐπίσης εἰς τὰς αἰνιγματώδεις θεότητας τῆς Σαμοθράκης *Asiokeisos* καὶ *Asiokeisa* ἐμβάλλεται ἓνα θρακικὸν στοιχεῖον πρβλ. τὰ ἐπίγραμμα Κερσοβλέπης, *Kersibantes Syll. 195 Bd. X 62, 1402, 1426 D. H. Maas, Arch. f. Relig. XXIII 225. Cook, Zeus II 314. Detscher, Ztschr. Ostromonarch. Orkonomie VII 197. Walmann, Glotta XIX 157.*

Τὰς θρακικὰς ἐπιγραφὰς εἰς τὰς ὁποίας τὸ παρὸν ὄνομα Ἑπτήκος συναντᾶται

10
~~Hisria~~
~~677~~

Weder pflügen noch besäen,
sondern vor ihm gesäe ihr =
frucht hegen

ὁ *Weinreich*, *Athen Mitt.* ΧΧVII 1 συμπαρέθεσε. Συμπλήρωσιν δίδω
 εἰς *BSAB VII 2*, πρὸς ἀκόμη *Arch. Anth.* 1927, 326, 10, *BlAB V 86, 15*
 μὲν ἰν *περιγραφή* τῆς ΧV 69, 228. Ἡ ἐπιγραφή τοῦ *Weinreich*
 ἀρ. 13 δὲν προέρχεται ἀπὸ τὸ Τέρνοβον τῆς ΒΚ Βουλγαρίας, ἀλλὰ ἀπὸ
 τὸ Μάλκο-Τίρνοβο τῆς Ν. Βουλγαρίας, *Καζάνσκι, εὐρ. ΧΧVII, 144, Σευρε, Rev.*
~~ἐτ. αὐτ. ΧΧΧΙ~~²⁹⁹ Ὅπως πληροφορεῖ ὁ *Weinreich* τὰ παρῶνυμα αὐτὰ ἀπαγγέλλοντα
 τὰ δι' ὅλας τὰς θεότητες εἰς τὴν Μοισίαν τῆς Θράκης, καὶ Δακίανι
 Ἀσκληπιός μόνος ἢ μὲ τὴν Ἰγυείαν καὶ τὸν Θεοσφόρον^{Μηχ} μαζύ, ἐπίσης
 ἢ Ἰγυεῖα μόνη, κατόπιν ὁ Ζεὺς^{Μηχ} Ἡρα, Ἀπόλλων, Ἄρτεμις, ἢ ἀμφό-
 τεροι μαζύ, Ἀφροδίτη, Ἐκάτη.

Ὁ Ἡρας τῆς Θράκης (ὁ ἐπήκοος θεὸς ἑστὴρ ἀρ. 103 εἶναι πιθανῶς
 ὁ Ἡρας) *Σουρεγιέθης*, αἱ Νύμφαι καὶ ὁ Πλούτων, φέρουν αὐτὸ τὸ ὄνο-
 μα ἀποκλειστικῶς ^{ἐν} τῇ Θράκῃ. Ἡ Ἐπόνα λατρεύεται ^{ὡς} ἐπιήκοος
 μόνον εἰς τὴν Μοισίαν. Πρὸς τοῦτοις ^{Ζυχωνοῦ} ὡς ἐπήκοοι ὁ Σαβάζιος, *Helios* -
Μιδρας, Ζεὺς-Ψιστος.

Τὸ ἐπίθετον ~~Μέγας~~^{Μέγιστος} Μέγιστος (βλ.
 τῆς ΧV 69) φέρουν εἰς τὴν Θράκην καὶ Μοισίαν, κυρίως αἱ χθόνιοι θε-
 ότητες: *Δαρζίας*, *Πυρμηρούλας*, Ἡρας, *Αὐλαρχηνός*, Ἡρακλῆς, *Σαβάζι-*
ος, *Κοβέλη*, *Σαράπις*, *Δολίχενος* καὶ οἱ *Κακίρη* (*Müller*, Μέγας θε-
 ός ἀρ. 67 προέρχεται ἀπὸ τὴν Ὀδησσόν ἢ ἐξήγησις τοῦ *Müller*, Μη-
 τροπόλις στήρίζεται ἐπὶ παρανοήσεως). Τὸ συχνότατον ἀπαντῶμενον ἐ-
 πίθετον τῶν θεῶν τῆς Θράκης εἶναι τὸ: κύριος, κυρία βλ.
Bd XII σ. 176, *Picard, Ephèse Arch. orient⁴ 307 et Clavis 357. Σευρε*
~~Rev. philol.~~ *LIV 142, Dumont, Rel. orient⁴ 257, 56*
2. ΗΡ522. Σελ. V 8-25 ἐν χειρογράφῳ

3. Διδύμοι σελίδα 25-36. Σύρα 26-27. Libera. Libera 35.36.
Σαβήγιος 36. Διαδοχὰ βελύχη 27-28. Σαβήγιος ἐπιτύχη 36.
4. Ανδραπία σελίδα 37-40. Δάρρη 37. Ανδραπία ἐπιτύχη 42.
5. Απόλλων . 44-52 Απόλλων ἐπιτύχη 47-48
6. Αρσένιος . 52-59 Βένδης 52-53. Kelullik 53.
7. Νύμφα . 60-65
8. Ζωή Ηρα . 65-75. Ζβελδοσφύρα 70, 73-74. Ηρας ἐπιτύχη 67.
9. Ηρακλής . 76-80
10. Έρως . 80-82
11. Άρης . 82-83. Κανδάν 83. Πλειστότορος 83.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

12. Πηγάς συνηγορῆν, ὅτι ἀνεκέρη ἐς τὴν δρακικὴν δρακονίαν προ-
 ηγήθησαν ἐν τῶν χειρῶν αἰ κλονίαι διότιμος (Beuret, Mélanges d'arch. et d'
 hist. 1891 41). ἄρ' ἔως ὑπὸ μορσὴν ὀργισθεῖν ἄρ' ἔτιος μὴ τὴν χει-
 ρῶν τῆ Διονύου, ἐπίδρασαν ἐν τῶν ἐξέχου τῆς ἐγκλησῆς γὰ-
 νίς χειρῶν, ἰδιωτῶν ἐν τῶν Ἀθῆνας καὶ τῶν ἐρεσῶνα (Rostow
 zew Ant. alexand. Maler. Südwestl. I 192). Πάρα πηγῶ συχνὰ συνεκλῶνται πρὸ-
 νιαὶ διότιμος μὲν αὐτῆ καὶ ὀστράκων ἐν τῶν πῆγῶ τῆ Πόντος, ὅτε αὐτῶ
 συνεκλῶνθησαν μετὰ τῶν ἀρχαίως δρακικῶν κλονίαι διότιμος.

Rectiarix). "Agge denikinura agaparia: Rev. arch. 1922 1 78. 1929, 1
335 ap. 5 (Orakka, str. Popoko) 313 im. 239 (Kosokoko, str. Kosteru) Oesterl.
Jahresh. XXIII ap. 148 ap. 67-68 (Pardisios).

Nepheis: Sbornik XVI 95 Arch.-epigr. Mitt. XI 95, 15 (Oeneli-Lak,
str. Radomiz: u Nepheis istapira melomun), indidutim pa mampor
wepigworeka xatwra nai pardia, eis tin apostolun pinus, eis tin
matheseion dezia apalira zupor, apistopa wntw istapwos pwp,
agipwos: Nepheis [u Asp]etia. Sbornik XVIII 732 ap. 25 (Ni-
wotwis para ton Istpon). ADB 187 (Tuden, str. Zaribrod, nar-
zapira agaparia). BIAB. I 244 (Grigorofo, str. Eperuniz, u Nepheis
melu mhxwos uai fuzr, apistopa wntw zepoxe) BSAB III 45, 40 (Pavli-
keni, str. Tirwobx) CIL III 14208 (Almus) Oesterl. Jahresh. IV ap. 17.
121 (Agapra apo to Prozerenaf) SEG III 499-500 (Pizipoti).

Η γερμία της Νιφίσεως ἐστὶ ἐμφανὴς διὸν περὶ τῶν
γεγραμῶν τῶν βαρβαρικῶν ἀπομνημονεύων, ὅτε ἐγίνετο μίση τοῦ Δονα-
τωροῦ ἀπὸ τῶν ἄλλοιων διὰ τὴν ἑρμηνείαν (ὡς ἀνεγγοῦσα ἀπὸ τοῦ
Puzipotes · Bull. hell. XLVIII 287. XLIX 239. ἀπὸ τῶν Bifum · Oesterl.
Jahresh. XXIII ap. 120 ap. 4) καὶ ἐφωτισμένη εἰς τὴν παρεκκλίσει
τῶν ἐπιγραφῶν ἀπὸ τῶν ἑρμηνείων ἀνεγγοῦσα: Rostowzew, Mém. prés.
à l'Acad. des Inscri. XIII 1, 397. Drexel, Germanik 1924, 53. Volkmann,
Arch. f. Rel. XXVI 312. XXXI 56. Εἶνε μάλιστα, ὅτι ἡ γερμία τῆς Νιφίσε-
ως, ἡδὲ καὶ τὸς παρεκκλίσεις ἑαυτοῦ, νὰ εἶνε ἐισαχθεῖ εἰς τὴν Βορ-
ον Βαζυαρινὴν ἑρμηνείαν, Schweizer, Arch. Jahrb. XLVI (1931) 206.
Ζωρπὸς ἐκπεριέτο ἡ Νιφίσεως εἰς τὴν Δαυτὰν ὅση ἐμπροσθε-
σαν προπὶν ἑστὰ τῆς δεξιᾶς, Rostowzew Igv. d. Kaiserl. Arch. Komm. 49, 47
(ρωσ.) Jones Cults of Dacia 272. Μπαρβαρὸς ἀπὸ τὸ ἀνεγγοῦσα
τῆς τῆς καὶ τῶν Λόγιαν, Arch. Byz. 1933, 94 ap. 2.

Διὰ τὸν Ligbaron εἰς τὴν Βαζυαρινὴν περιόχην, by.
Bd III A 67. 123. Suppl. Bd III 67. 488. Toutain I 270.

Περικυ, Ausonia x 207. Kostonzew γενελ. u. Wlad. me rom.
 Kaitzer. 1343. 'Αντ' το' ἱερὸν αὐτὸν γιν' ἑλθὼν - Παναγα μακροτέρῃ
 Ἐνδύγγοσε τῷ "Ἡρωος, τὰ ἑσπέρια εὐδα' ἀγροπύτου ἐν τῷ Silvanus
 [Libyanus] (πὺ τῷ ἁγίῳ deus, sanctus ἢ Saltecapu/te-
 nus) ἢ ἐν αὐτῷ καὶ τῷ "Αρσίν. γιν. 78 ἔ. 109-115. ἐν δὴ
 ἐπιπέδουσι οἱ ἀγροπύτοι εὐδα' ὄφρα. Πρὸς τοὺτοις 3' ἀνύγγοσε
 πρὸ ἀπαράστατον τῷ Αὐθουατοῦ, ἕπειτα καὶ τὰ ἐσπέρια εὐδα'
 ἀγροπύτου ἐν τῷ Σιβανῶν καὶ τῷ "Αρσίν, γιν. 55 ἔ. 33-35.
 ἀνύγγοσε, ἔστ. 81 ἔ. 116, ἀρπύτου τῷ Silvanus.

εἶναι ἀνατὸν ὁ Σιβανῶν → ἀνιπαρῶσιν αὐτῷ τῷ τῷ τῷ
 ἦντα, ἡς ἑσπέρια το' ὄφρα εὐδα' Tiltbazos Τιλβαζος
 καὶ ὁ ἑσπέρια ἐγγυαίτου ἐν ἀνύγγοσε τῷ ὄφρα πρὸ ἀπα.
 ὄφρα ἑσπέρια τῷ Σιβανῶν (ἔ. ἔστ. Tiltbazos).

εἶναι τῷ ἀνύγγοσε τῷ τῷ Κοκονοβί (σπ. Βερκοβίτς) 354B
 III 48 ἔ. 44, ἔστ. 115 εὐδα' ἀνιπαρῶσιν ἐπὶ ὄφρα πρὸ
 ὄφρα καὶ ἑσπέρια, ἑσπέρια πρὸ ἀπα καὶ πρὸ
 εὐδα', ἀνιπαρῶσιν τῷ ἀνύγγοσε τῷ τῷ ἀρπύτου τῷ
 καὶ ἀνιπαρῶσιν ἐν τῷ τῷ τῷ ἀνύγγοσε. ἔστ. 12 τῷ ὄφρα εὐ-
 ὄφρα. αὐτῷ εὐδα' ἢ ἰδία εὐδα', ἡς ὄφρα πρὸ τῷ Σιβανῶν ἀρπύ-
 ὄφρα ἐπὶ ἀνύγγοσε ἀπὸ τῷ Βερκοβίτς (Sbornik XVI 69 =
 GK III 12367. Marlin, Rev. arch. 1900, 1 422. Peter, Myth.
 Lex. IV 872). Ἡ ἐπιπέδουσι αὐτῷ εὐδα' ἀνιπαρῶσιν ἐπὶ τῷ
 Κορπυ: ἀνύγγοσε τῷ "Ἡρωος, ἑσπέρια ὄφρα το' τῷ τῷ Sil-
 jace, σπ. Vrazka, ἡτοι ἐν τῷ τῷ ἀνιπαρῶσιν, εὐδα' ἀγρο-
 πύτου: Silvano et Silvestri, ἀπὸ ἀρπύτου τῷ τῷ τῷ
 1 τῷ πρὸ ἀπα πρὸ ὄφρα, Detrschew, Dester. Jahrbuch.
 XVIII Παρ. 118 ἔ. 6 (ὄφρα Libjace εὐδα' ἀνιπαρῶσιν τῷ τῷ). -
 Βυτῷ πρὸ ἀνύγγοσε τῷ Σιβανῶν ἀπὸ τῷ τῷ Novae ἐν τῷ
 Δοιναβί, Dester. Jahrbuch. XVII Παρ. 192 ἔ. 9. - Ἀγροπύτου ἐπὶ

in Silvanus Silvester et in proximis et Cluj, Annuarul
Univ. din Cluj 1928-1932, I 100 ep. 3. Aso in Micia, Annu-
arul Comis. Monum. Istos. penhu Transilv. 1930, 36 ep. 4 38
ep. 8, 4i ep. 14-16.

Oi Lixhanoi epusavrigoru eti anagigis ato to Oesous, Arch.
Ang. 1927, 339 ep. 20.

Et in tempore isto et in D-H via Euprida et sanctus
Casebonus in nar libertus [ἀπελευθερωμένος] Ἰωνδάν, et com-
kis dros, et in et Προπον. de aedif. IV 11p. 146, 4i (Henry)
pnyonwotire pnypr, popyr eto Kasitovon, Pevda, Dacia 163.

Agapiston ato to Tzazevch ep. Sivistov, epistolan in
Bonus Eventus nei gios in epistolan: Bono Even[tae],
Oesterr. Jahrbuch. XVII 1819 VIII 55 ep. 17.

H gopria in Samonion in epistolan eto to epoptaino
nponos et to epistolan in eto in eto in eto in. Ep. Bd
V ep. 1102-1103. Agapiston epusavrigetan in gopria, in nei epoptai-
on, in in epistolan. Aso in Moision: AOB 193.194 (Odnosia) 173.
(Varkonia, epistolan in eto in). 420 (Kamino, ep. Vostza, anagig-
gon eto in epistolan eto in eto in). 357 (Orchanie) Arch. Ang. 1927, 345
ep. 28^b (Novae). Skorpil, Beschv. d. Albert. im Gebiet des Schwarzgen
Meeres 84 ep. 191 (Dionysios) ep. 192 (epistolan) ep. 193 (Odnosia)
Arch. Ang. XXX 269 (anagiggon ato ton Istov). Pevda, Dacia I 273.
276. Picard, Rev. hist. Rel. XCVIII 73.

Opika: Ipw. 132 ep. 194 (Bessapara: Oi Dioepoi mi gopias eto
et to epistolan in nei epistolan in eto in eto in eto in
anagiggon eto in epistolan in eto in eto in. Ep. Pich,
Ant. Mungen Nordgriech I Taf. XVII ep. 28) D-H 246, 61^a (Pe-
stera, anagiggon eto in eto in eto in eto in eto in).

deor. Maler. in Südrussland I 482) ὁ ὕψος τῆς ἀντιῆς ὁ
fijas (deus, ~~divinitas~~ ^{τοῦτος} ~~quodammodo~~ ^{ὁμοειδὴς} τῶν Ahuramazda ~~ἰσοδύναμοι~~
παλὶ τῆς ὀρατίας θεῶν.

Mapy 1919 Six in Dolichenus by Bd Voy. 1877. Jones 280
Parvan Riv. Filol. LI 328. Dacia II 227. Ἐπιθ. Comment Études
Syriennes 179. Relig. orient. 136. Προσδιορ. ἐπιθ. ADB 127
(θεῶν ἀπὸ τοῦ Καρνομαν: εἰς τὸ πέσον τῶν ἀπὸ πέρας νοτίως
ἐπέσον, ἀπὸ τῶν ὀρατίων ὄγης ~~ἰσοδύναμοι~~ ^{ἰσοδύναμοι}). Σὺν τῆς ὀρατίας τῶν
Dolichenus καὶ 'Aonqumō, Καρ, De Loris Dolich. cultu
25. Petersen, Cults of (Campania 149) SEG III 537. Rostow-
zew Gesell. u. Wirtsch. I 339 (Asperuchus ἢ τῆς ὀρατίας
ὀρατ. ἰσχυρὸς θεὸς καὶ τῶν "θεῶν Δολιχηνός"). BIAB I 245
(Ratiaria). Rev. arch. 1900, I 418 (Bela, ἀγρίων εἰς τὸν Jup-
iter Dolichenus ἀπὸ τῆς ὀρατίας τῶν Ἀλφουρίων τῶν Ἐσσοῦς).
Arch. Mus. 1913 391, 20 (ὀρατίας τῶν ἀγρίων ἀπὸ τῆς Deas-
sa, ἀπὸ τῆς Ratiaria) Oesterr. Jahresh. Πρακτ. XV 220 lin.
167 (Viminacium). Σὺν ὀρατίας τῶν ἀγρίων εἰς τὸν Ἰσχυρὸν
εἰς τὸν I. O. M. Dolichenus) ὀρατίας τῶν ὀρατίας ὀγίης
τῆς Dolichenus καὶ τῆς ἰσχυρῆς τῶν ἰσχυρῶν
ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν ἢ ἰσχυρῶν τῶν ἰσχυρῶν ἢ τῆς ἰσχυρῶν
ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν ἢ ἰσχυρῶν τῶν ἰσχυρῶν ἢ τῆς ἰσχυρῶν
ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν ἢ ἰσχυρῶν τῶν ἰσχυρῶν ἢ τῆς ἰσχυρῶν
XXVII 168. Mapy 1919 ἰσχυρῶν τῶν Dolichenus, ἰσχυρῶν ἀπὸ
τῆς ἰσχυρῶν ἀπὸ τῆς ἰσχυρῶν (ὀρατίας ἰσχυρῶν). BIAB
VII 484 lin. 155.

θεῶν, ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν θεῶν, ἀγρίων ἢ τῆς ἰσχυρῶν
ἰσχυρῶν ἢ τῆς ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν, Sbornik. XVIII 722 3.
78= Rev. ét. gr. XV 32. Σὺν τῆς ἰσχυρῶν θεῶν ἢ τῆς ἰσχυρῶν ἢ
Panditescu Annar. Comis. Monum. Istoz. Sectia Transilv. 1930/31
41 ff.

τῶν ἰσχυρῶν τῶν ἰσχυρῶν τῶν ἰσχυρῶν ἢ τῆς ἰσχυρῶν μετ
(ἰσχυρῶν)

Μίθρας n. 96-98

Διά τῆς ἀγρίωνος ἐν τῇ Ἑλλάδι αὐτῆς Σελσῶν ἐν
τῇ Κίβη Μοισίᾳ Αἰ. Βολ. III 4 66, 912. W. Weber, Arch. f. Relig.
XIX 324. Doelger, Sol salutis² 68. Ἐπὶ τῆς ἐπιγραφῆς αὐτῆς ἐν
Ὀστρούρο ἀγρίωνος ἐν Πιρὸτ-Τυρῶς ἀπὸ τῆς ἀγρίωνος: So-
li invicto. Val. Lucundus (ἐν 237 f. xp.). Vultus Sp-

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΑΝ

à l' Acad. des Ins. XIII 2, 385, Gesellschaft u. Wirtschaft der röm. Kaiserzeit. II 358. Voelger IX 87C I 143. II 420. Antike u. Christentum IV 66. Buday, Dolgozetok IV 1. Δια τῶν εὐνομένων ἄγ. Σακε, Μίττις 76. Ἐν τῶν εὐνομένων τῶν ἐπὶ τῷ Ροστούζωφ Συναγωγῶν νομοθεσιῶν φησὶν, ἀνάμει ἐπίσης κρυφῶς διαβίβωσεν ἐπὶ τὸν τόπον παρὰ τὸ Βραζοβο, εἰς τὴν Ν. Βουργαφίαν (4-3 ἐν π. χρ. Filow Athen. Mitt. XXXII 4. Ροστούζωφ Ινστιτούτος ἀν. ἀρ. 105 v. Stern Herm. L 221) ἐπὶ τῷ ὄρει παριστάται ἡ καθίστασις (βυζαντινὴ) τῷ ἀσκήσει ἐπὶ τῆς διασῆ ἢ βυζαντινῆς (νομοθεσίᾳ) ἐπὶ τὰ προσεφερόμενα ἔργα ποτῶν. Πρὸς τοῖς ἁγιογραφίαις εἰ εἰς τὴν 2-1 ἐν π. χρ. ἀνήκουσα Παχίρι ἐπὶ τὴν Γαλιε, Ροστούζωφ Recueil Kondakoff 244 Skythien I 542. Καζαν, Cambr. anc. hist. Plate vol. III 76. Μία ἐξ αὐτῶν τῶν Παχίρι ἐν ἀνάγκῃ δεικνύει γενεαλογικὰ προσηγορίας (εὐνομένων) ἁπλοῦς ἡσυχαστῶν. τὸ ἀνεπίσημον ἐπὶ τῷ ἐν αὐτῇ ἄλλῃ Παχίρι μὴ ἰσοῦσα, τῷ ὄρει ἢ διατῆ καὶ εἶνε ἁπλοῦς ἐπὶ προσεχῶν. Ἡ αὐτὸς ἀπεριστασίαν γενεαλογικὰ φησὶ ἐπὶ ἡ ἐγκωμιαστικὰ φησὶν δὲ, ἢ ἰδὲ ἄλλῃ τῆς βυζαντινῆς προσηγορίας παρὰ τὸν Ροστούζωφ ἐπὶ τὴν Ν. Ρωσσίαν.

Εἰς τὴν 1. ἐν π. χρ. πρὸς ἄγρον ἐπὶ τῷ ἐπισημοποιῶν ἡγάμῃ ἐπὶ τὸ Ραζζακ (Arch. Bulg. 1922, 183. Ροστούζωφ Semi. κατ. Kondakov. I 142. soc. and econ. hist. of the Rom. emp. 560), ὅτι παρὸς τὴν ἡ δὲ μὴ τῆς πρὸς τὴν γενεαλογικὰ κῆρυξ, ἐπιπλοῖ μὴ ἐν ἑαυτῶν πρὸ αὐτῶν πρὸς τὸ ἀνεπίσημον ἐπὶ τὴν ἐπισημοποιῶν ΒΣΒ III 54 ἄρ. 45. τῆς αὐτῆς κληρονομικῆς δεικνύει ἢ δὲ τῶν μετὰ τῶν " ἐπὶ τῶν ἐγκωμιαστικῶν ἀπλοῦς

[Terrakotten] Taf. 22-23 σελ. 20 ἐπιχίμαρον ἄσφαλτον διὰ πρὸς
 συντινὲς κίβες ὅπως ἰσχυρὰ, ed. Meyer, *Rel. u. Kultur des
 Cherkas* 108 Taf. XI. Ἐν ὁμοίᾳ τῆς ἐπίστασης ~~καὶ~~ συγγενῶν
 ἀρχαῖς μὲν παρὰ τὸν αὐτὸν δρόμον, *Arch. Anz.* 1928, 41, 1928,
 336. Ὁ Zebeler ἐν τῇ ἐπιβ. δι' αὐτὴν πρακτικῶν διὰ τὴν ὀ-
 ραυτὴ (Sem. Kondakov I 1) ἐπιφάνει τὴν ἐστὶ τὴν ὁμοίαν
 τῶν Κασσιανῶν γυναικῶν πορφυρῶν οὐκ ἐν δὲ τῶν ἀρχαῖς ἴσως
 δούλων, τὸ ὅμοιον κατὰ τὴν γυναικῶν μὲν τῶν ὁμοίων
 ὁμοίων. Διὰ τὴν ὁμοίαν τὴν δὲ τῶν πορφυρῶν τῶν
 συντινῶν κίβων ἀσφαλτικῶν ἢ γὰρ τῶν κίβων καὶ οὐκ ἐ-
 τῶν ἢ πορφυρῶν ἰσχυρῶν; *Arch. Picard, Rev. hist. rel.*
 xcviii 75. Nilsson, *Minotaur-mythos*. Rel. 266. Διὰ ἐν τῇ ἐν γο-
 γῶ ἰσχυρῶν δεικνύοντων τῶν δὲ τῶν κίβων τῶν πορφυρῶν,
 διὰ γογῶν παρὰ τὸν αὐτὸν δρόμον: Ἡρακλῆς, Ἐπίστος,
 Ἀπόλλων, Ζεὺς καὶ Ἡρᾶ, Βελλόνη. Ὁ ἀπολλωνεὺς τῶν δὲ τῶν κίβων ἐστὶ
 τῶν ἀσφαλτικῶν τῶν πορφυρῶν, διὰ συντινῶν διὰ τὴν ἀσφαλτικῶν
 ὡς ἀσφαλτικῶν, ὡς πορφυρῶν ὁ Zebeler, κατὰ τὴν ὁμοίαν ἐπιφάνει-
 γων ἀσφαλτικῶν πορφυρῶν ἐστὶ τῶν ἀσφαλτικῶν τῶν πορφυρῶν, ἐστὶ
 τῶν ὁμοίων τῶν ἀσφαλτικῶν παρὰ τὸν αὐτὸν δρόμον. Ὁ Picard 75 ἐπιφάνει
 ἐν τῶν κίβων τῶν πορφυρῶν ἐστὶ ἐστὶ τῶν πορφυρῶν ἀσφαλτικῶν, κα-
 τὰ τὴν ὁμοίαν, ὁμοίαν καὶ παρὰ τὸν αὐτὸν δρόμον κίβων, διὰ ἀσφαλ-
 τικῶν ἐν τῇ ὁμοίαν τῶν πορφυρῶν πορφυρῶν κατὰ τὴν ὁμοίαν.
 Rostowzew Sem. Kondakov I 142. *Rev. et. fr.* XXII 482. Ἐν
 συντινῶν αὐτῶν πορφυρῶν καὶ πορφυρῶν ἐστὶ ἐν τῇ ὁμοίαν ἰσχυρῶν
 ἐν τῇ ὁμοίαν πορφυρῶν ἐστὶ τῶν πορφυρῶν ἀσφαλτικῶν, κατὰ τὴν ὁμοίαν
 κίβων κατὰ τὴν τῶν πορφυρῶν τῶν πορφυρῶν ἐστὶ τῶν πορφυρῶν ἀσφαλ-
 τικῶν (Insel-
 idole) (Tschilingizow *Prachtst.* 3. *Abt.* VII 215. Πορφυρῶν BIAB II
 91. Ubert *Lex. der Vorgesch.* II Taf. 89. V. Müller, *Frühe*

Plastik im Griechent. u. Kleinasien 20. 27. Στο έιν τήν εὐδοκίαν αὐτῶν
εὐδοκίαν ἀναγράφει ἡμεῖς νεογέννητος νεογέννητος ἐπὶ ἐπιπέδων καὶ
εὐδοκίαν εὐδοκίαν καὶ εὐδοκίαν καὶ εὐδοκίαν [ἀναγέννητος, ἀναγέννητος]
(Nilsson Minos. Rel. 266. Dieffenich, Mutter Erde 62, Kats
Arch. f. Rel. XII 359. Bz. Suppl. Bd. V σελ. 486.

Φαίνεται ἀναγεννητὸς ἐπὶ τὸ διεστὸς πύργος, καὶ ἀναγεννητὸς αὐτῶν
ἐπιπέδων ἐπὶ τὴν ἀναγεννητὸν κατὰ τὸ ποιοῦσθαι αὐτῶν: μινεῖος
ἀναγεννητὸς διεστὸς πύργος, πρὸς διεστὸν 5,3 ἐπιπέδων κατὰ τὸ
μινεῖος Semionov (σπ. Τάσις. Παγκόσμιος) Ρομπ. Σλοβνικ Διεκο-
vitsch 105. "Επιπέδων ἀναγεννητὸς διεστὸς πύργος μινεῖος τῶν πρὸς, πρὸς
19 ἐπιπέδων, ἐπὶ τῶν ἐπιπέδων 7 ἐπιπέδων (ἐπιπέδων τὸ ἀναγεννητὸς ἐπὶ ἀνα-
telius, La Grèce préclass. pl. 5 ἐπιπέδων 12) ἀναγεννητὸς ἐπιπέδων ἀναγεννητὸς,
ἀναγεννητὸς ἀναγεννητὸς ἐπὶ τὸ πρὸς ἀναγεννητὸς [Tullerant] καὶ
ἐπιπέδων κατὰ τὸ μινεῖος Semionov σπ. Russe ἐπὶ τὴν Β.
Βουλγαρίαν (BLAG VII 355).

Μινεῖος ἀναγεννητὸς ἀναγεννητὸς ἐπὶ τὴν ἀναγεννητὸν μινεῖος
τῶν ἀναγεννητὸν ἀναγεννητὸς ἐπιπέδων πρὸς ἀναγεννητὸν πρὸς τὴν ἀναγεννητὸν καὶ ὁ ἀ-
ναγεννητὸς τῶν ἐπιπέδων ἐπιπέδων ἐπιπέδων ἀναγεννητὸς ἀναγεννητὸς ἀναγεννητὸς
ἐπιπέδων ἀναγεννητὸς ἀναγεννητὸς πύργος, Hist. Arch. Ann. Brit. Sch. XVIII 76
σπ. 417. ἐπιπέδων τῶν ἀναγεννητὸν τῶν ἐπιπέδων κατὰ τὸ Μεζεκ, Arch. Lang. 1931,
417 (ἐπιπέδων τῶν ἀναγεννητὸν πρὸς τὸ ἀναγεννητὸν ἐπιπέδων καὶ τῶν Β. Βουλ-
γαρίαν, ἀναγεννητὸς σπ. Filon Arch. Nekropole von Trebenische
VII. Kuzovov Camb. anc. hist. VIII 534). ἀναγεννητὸν ἀναγεννητὸν
ἐπιπέδων τῶν ἐπιπέδων κατὰ τὸ ἀναγεννητὸν (σπ. ἀναγεννητὸν ἀναγεννητὸν) ἀναγεννητὸν
ἐπιπέδων ἀναγεννητὸν ἀναγεννητὸν, ἐπιπέδων ἐπὶ τὴν ἀναγεννητὸν πρὸς ἀναγεννητὸν δι-
ἐπιπέδων. πύργος ἐπὶ τὸ ἐπιπέδων ἀναγεννητὸν, Rev. arch. 1897 II 237 ἐπιπέδων.
48. Τῶν ἀναγεννητὸν ἀναγεννητὸν ὁ διεστὸς πύργος ἐπὶ τὴν ἀναγεννητὸν
τῶν ἀναγεννητὸν ἀναγεννητὸν ἀναγεννητὸν καὶ Τίπος [Τερος] μινεῖος ἀνα-
γεννητὸν (σπ. Bd XII σελ. 305. A. Reinach πρὸς Decemb. Saugl. IV

IV 1169. Schweizer Hercules 42. Nilsson Minoan-mythen. Relig. 192
Stephen Ephes. Dacozom. v 144). Ἀγυλιε γαινεῖται, ἐν τῷ τῷ
ἀρχαίως ὄραντος εἶν ἡτο ἄγυλιε, καὶ ἡ γαρπία τῷ ζῆτος, (Co-
nissin Rev. arch. 1928 I 108).

"Ἰαυρ τῷ γαρπία τῷ ἀγυλιε τῷ ὄραντος εἶν τῷ ἐκπαινεῖ
τῷ ὄραντος ἡτο ἀρπία ὄραντος. τῷ ἐκπαινεῖ τῷ ὄραντος
ὄραντος Salac' isis Salacis α βοῆστρα ὄραντος 22. 100. 101. ὄραντος
τῷ ὄραντος ὄραντος τῷ ὄραντος Rev. arch. 1897 II 225 ἡ. 3 (ὄραντος
καὶ ὄραντος ὄραντος τῷ τῷ ὄραντος ὄραντος τῷ ὄραντος) Oesterle
Jehresh. XXIII ὄραντος. 113 ὄρ. 152 (ὄραντος) 155 ὄρ. 93 (ὄραντος) Ann.
Brit. Sch. Athens. XXXIII 86. 95. Bull. hell. XLVII 59 ὄρ. 18 (ὄραντος
καὶ ὄραντος) Picard Rev. hist. Relig. LXXXVI 172. Collart Bull
hell. LIII 70 Seyring Bull. hell. LI 228.

'Ἐν τῷ ἀγυλιε τῷ ὄραντος τῷ ὄραντος πῶ ἀρπία τῷ ὄραντος
ὄραντος ἐν ὄραντος (ὄραντος ὄραντος) ὄραντος ὄραντος ὄραντος
ὄραντος ὄραντος, ὄραντος ὄραντος, ὄραντος ὄραντος ὄραντος
τῷ τῷ ὄραντος ὄραντος, τῷ τῷ ὄραντος ὄραντος. ὄραντος καὶ
ὄραντος ὄραντος ὄραντος ὄραντος, 0140 ὄ 21. Kondakov Očerki i za-
mētki 90 (ὄραντος) ὄραντος ὄραντος τῷ ὄραντος ὄραντος τῷ
ὄραντος ὄραντος (ὄραντος ὄραντος) ὄραντος ὄραντος, Arch. Anz.
1927, 323 ὄρ. 6. ὄραντος ὄραντος ὄραντος τῷ ὄραντος - ὄραντος ὄραντος ὄραντος
ὄραντος ὄραντος. Popovo, 0190 v 376 ὄρ. 4. Rev. arch. 1930 II 379 ὄρ. 134.
(Sarmizegethus = ὄραντος πῶ ἀγυλιε τῷ ὄραντος ὄραντος) ὄραντος
ὄραντος ὄραντος ὄραντος ὄραντος ὄραντος ὄραντος ὄραντος ὄραντος
τῷ ὄραντος ὄραντος, Rev. ét. gr. 1916, 449. Cumont Relig. orient.
244. ὄραντος ὄραντος ὄραντος τῷ ὄραντος ὄραντος ὄραντος ὄραντος καὶ
ὄραντος ὄραντος ὄραντος τῷ ὄραντος ὄραντος ὄραντος ὄραντος τῷ
Čerčelan, σελ. Νικο ὄραντος, 0193

(ἀγυλιε)

~~τάφος τῆς Βαβ. ἐκ. μ.Χ. ἀνάκαψα παρὰ τὴν θάλασσαν ἔσκα-Banja (Germania),
δὲν περιεῖχον ὅμως κτερίσματα, BSAB II 485.~~

2. Ἡ συνθήκη νά σφάζουν τὴν ἀγαπημένην σύζυγον του, παρά τον τάφον τοῦ ἀποθανόντος, ἐπεκράτει καὶ εἰς τοὺς Ἑθελαιὶ (Schrader-Nehring, Reallex. der Indogerm. Alt. II 662. Samter, Volksk. in altersprachl. Unterricht. I 157. Picard, Rev. hist. rel. CVII 145). Ὁ Ἡρόδοτος V 5, ὅστις ἀποδίδει τὴν συνθήκη αὐτὴν εἰς τοὺς νοτίους, βορείως τῶν Κριστόνων, οἰκοῦντας Ἑθελαιὶ, ἀναφέρει μάλιστα ὅτι αἱ σύζυγοι τοῦ ἀποθανόντος φιλονεικοῦσαν μεταξύ των, ποία ἐξ αὐτῶν ἠγαπήθη περισσότερο ὑπὸ τοῦ ἀνδρός, καὶ ὅτι οἱ φίλοι τοῦ ἀποθανόντος ἐκοπίαζον νά τὸ ἐξακριβώσουν. Ἡ συνθήκη αὕτη τηρεῖται καὶ διὰ τοὺς Γέτας, βλ. Βδ. VII σελ. 1332. Ὁ Pomponella II 2 ἐπαναλαμβάνει τὴν πληροφορίαν αὐτὴν, προσθέτει ὅμως, ὅτι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἤθελον νά παρηγορήσουν τὰς χήρας, ἔφριξαν τὰ ὄπλα των καὶ τὰ δῶρα εἰς τὴν πυρὰν καὶ ἔλεγον, ὅτι ἦσαν πρόθυμοι νά συμφιλιωθοῦν μετὰ τὸ πνεῦμα τοῦ ἀποθανόντος (cumfacto parentis βλ. Thes. I I VI 359,65) ἢ νά ἀγωνισθοῦν. Μετὰ τὴν διασφηνίσειν αὐτὴν ἠδύναντο ἴσως αὐτοὶ νά συμπευθοῦν τὰς χήρας τῶν ἀποθανόντων (Ferre, Bull. hell. XXV 207). Ὁφείλομεν οὖν νά τονίσωμεν, ὅτι ἡ συνταγή τῆς συζύγου, ἀπὸ τοὺς μέχρι σήμερον ἐπιστημονικῶς ἐξερευνηθέντας τάφοις, τῶν προρωμαϊκῶν χρόνων ἀκόμη δὲν ἐξηκριβώθη. Ἀντιθέτως ἀπὸ τοὺς ρωμαϊκοὺς χρόνους ἔχομεν δύο παραδείγματα: ἓνα τάφον σκετῶν ἀπὸ τὴν Μουσεῆνην βλ. ἀν. σελ. 545 [παρούσης μεταφ. 122] καὶ ἓνα τάφον σκελετῶν ἀπὸ τὸ Dikili-Tas, Arch. Anz. 1918, 53.

Ἐν Ἑθελαιῶν ἑθνοὶ ἐπιμαρτυροῦνται ἐπίσης. Ὁ Ἄφηνθιοι ἐθεοίεσαν εἰς τὸν θεόν των Π λ ε ῖ σ π ο ρ ο μ τὸν συλληφθέντα αἰχμάλωτον οἰόβαζον, κατὰ τὴν συνθήκη ἔθιμα (Ἡρόδοτος IX 119). ἑθνοὶ αἰχμαλώτου ἀπὸ τοὺς Ἑθελαιὶ, εἰς τὸν Ἄρην καὶ τὸν Εὐγο βλ. Βδ. II σελ. 642. Ὁ Diegylis βασιλεὺς τῶν Kāner [κατὰ τοὺς γάμους του ἐθε-

σίασε δύο ἑλληνας αἰχμαλώτους κατὰ σκληρόν τρόπον, ἀλλά κατὰ τὴν ἀρχαίαν συνήθειαν, ὃ Flor. II 26 ὅμως διηγεῖται ὅτι οἱ Μοῖσοι κατὰ τὸν ἀγῶνα των ἐναντίον τοῦ Μ. Crassus statim ante aciem immolato equo concipere votum ut caesorum extis ducum et litarent et vescerentur (Kilo XII 361). Ἐκεῖθεν ἀνήκει τὸ ἔθιμον τῶν Γετῶν, κἀκε τῶσαρα χρόνια νά ἀποστέλλουν εἰς τὸν Ζαλμοξίν ἐναγνηυτὴν (βλ. τὸ ἄρθρ. Ζαλμοξίς), ὁμοίως αἱ προσφερόμεναι ἀνθρώπιναι θυσίαι εἰς τὸν Διόνυσον ὠ μ η σ τ ῆ ν (Perdrizet 73, Schwenn, Menschenopfer bei Griech. u. Röm. VI. Cook, Zeus I 656, Eitrem, Symb. Ostoenses VIII 45 Bd. XV ^{ca. 951}).

Οἱ θράκες ἐθεωροῦντο ἰδιαίτερος καὶ ἀρρηκτικὸς λαός (Paus 283, Kriton, Get. FHG, IV 374, 2). Ὁ Μένανδρος (παρὰ Στράβ. VII 296) σατυρίζει τὴν ἰσχυρὰν δεισιδαιμονίαν τῶν Ἑρκῶν γυναικῶν, αἵτινες ἐώρταζον ἀκαταπαύτως μίαν φορτὴν καὶ ἐκτελοῦσαν θυσίας μετὰ μαγικὰς τελετὰς. Γνωστὴ εἶνε ἡ πίστις τῶν θρακῶν διὰ τὸν ἐκεῖθεν κόσμον. Κατὰ τὸν Ἡρόδοτον γὰρ οἱ Γεταὶ ἐπίστευον, ὅτι δὲν ἀπέθνησκον, ἀλλὰ εἰς τὸν θεὸν τῶν Ζαλμοξίν συνέρρεον, ἵνα παρ' αὐτὸν διανύσουν μακάριον ὄπην (βλ. Bd. VII σελ. 1332, XI σελ. 2001), Cook, Zeus II 226). Ἀπὸ ἄλλας μαρτυρίας φαίνεται, ὅτι οἱ θράκες ἐπίστευον εἰς τὴν ἐπάνοδον τοῦ νεκροῦ (Rohle II³ 29. Διὰ τὴν ἐξήγησιν τῆς πληροφορίας παρὰ Pomp. Mela II 2 18 πρὸς Loisy, Les mystères païens 41. Ραϊνκ, Getica 160). Αὕτη εἶνε πιθανόν ἡ ἀρχικὴ καὶ εἰς ἄλλους πρωτονόμους λαοὺς συναντωμένη πίστις διὰ τὴν ἐ ν σ ἄ ρ κ ω σ ι ν τῆς ψυχῆς εἰς ἄλλον ἄνθρωπον ἢ ζῶον, ἢ ὑπὸ ἄλλην μορφήν (Schultze Psychol. der Naturvölker 288).

Ἐν τούτοις ἡ δοξασία αὕτη εἶνε διάφορος τῆς ἐξελιχθείσης ὀρθοκῆς-πυθαγορείου διδασκαλίας περὶ περιπλανήσεως τῶν ψυχῶν, τῆς ὁποίας ἡ ἀρχὴ ~~καὶ~~ δύναται νά ζητηθῆ εἰς τὴν θράκην (Comperz, Griech. Denker I 107, Furtwängler, Ant. ? III 263, Sybel, Christl. Antike I 56 Fimmen, Arch. Relig. XVII 513). "ἄλλωστε δὲν δυνάμεθα νά σχηματίσωμεν σαφῆ παράστασιν διὰ τὸν χαρακτῆρα τῆς ἀποκρῶφου πίστεως, πιθανόν

Soisy

διάφορα δοξασίαι νά ἐπεκράτουν εἰς τὰς διαφόρους φυλάς. Ἐν πάσῃ
 περιπτώσει ὀφείλομεν νά δεχθῶμεν, ὅτι οἱ θραῦκες, ὡς ἐπίσης καί ἄλ-
 λοι λαοί, ἐναντάσθησαν τήν παραμονήν τοῦ ἀποθανόντος παρά τόν θεόν
 ὡς μίαν εὐθυμον εὐωχίαν ὑπό αἰώνιονμέσθην (*Dieterich, Neukyria 80. Cu-*
*mont, Relig. orient.*⁴ 201. *Keuz, Die Antike VI 317*). Ἐν σχέσει μέ
 αὐτό ἴσως δέν εἶνε χωρίς σημασίαν τό γεγονός, ὅτι ἡ θρακική περιφέ-
 ρεια προσφέρει μεγάλον ἀριθμόν ἀναγλύφων νεκρικών δείπνων, ὡς ὁ *Den-*
ze, Rev. arch. 1922 I 50 τόνειξε πρβλ. *Sehner, Bonn. Jahrb.* 129. 59.
 Εἰς ἐπιτύμβιον ἐπιγραφὴν τῆς 3. ἐκ. μ. Χ. ἀπό τὰ περίχωρα τῶν Φιλίπ-
 πων (CII III 686. *Töpffer, Att. Geneal. 36. Reinisch, Cultes du Panée*
95. Cumont, Syria X 227) ἀναφέρεται διέ τό ἀπεθασμένο παιδί, ὅτι αὐ-
 τό ζῆ ὡς σάτυρος εἰς τήν συνουσίαν τοῦ Διονύσου εἰς τὰ Ἡλύσια ἢ
 συμμετέχει μετὰ τῶν Ναϊάδων εἰς ἐσθίην πρὸς τιμὴν τοῦ θεοῦ [διά
 τήν ἐξήγησιν τοῦ ἐπιγράμματος πρβλ. *Dölger, Antike u. Christenthum*
II 107. Cumont, Amer. Journ. of Arch. XXXVII 247].

Ἀπό τήν καταφρόνησιν εἰς τήν ἐπίγειον ζωὴν καί τήν δοξασίαν
 διὰ μίαν καλλιτέραν ζωὴν εἰς ἄλλον κόσμον, ἐξηγεῖται πιθανόν
 τό ἔθιμον διὰ τό ὄνομα ὁ Ἡρόδοτος V 4 καί ἄλλοι συγγραφεῖς διη-
 γοῦνται διὰ τὰς διαφόρους φυλάς (*Trauseu, Κροβῦζαι, Κουσιανезη*) ἢ-
 τοι, τό νεκρὸν ἔμμοιρολογεῖτο ἀπό τοῖς συγγενεῖς του, διὰ τὰς
 δυστυχίας καί ὅποιαί τοῦ μέλλονται κατά τήν ζωὴν του· ἀντιθέτως ὁ
 νεκρός ἐκηδεύετο μέ ἐκδηλώσεις χαρᾶς, διότι ἤτο ἀπηλλαγμένος τῶν
 ὄλων τῶν πασημάτων, καί διότι ἐν "πλήρει μακαριότητι" ζῆ (πρβλ. τὰ
 χωρία παρά *Rohle, Psyche II³ 34. Καζαγιου, Beih. 91. Töpffer, Att. Geneal.*
36, 6. Reinisch, Cultes VII 124) ἐξ ἄλλου ὁ *Nestle, N. Jahrb.* 1921, 81
 ἐξηγεῖ τήν κληροφορίαν αὐτὴν ὡς μεταφορὰν εἰς βαρβαρικὴν φυλάς
 τῶν ἐλληνικῶν ἀκαισιοδόξων ἐμπνεύσεων ὅτε τήν 5. ἐκ. π. Χ. ἐπεκρά-
 τησε ἡ ρωμαντικὴ διαφώτισις τῶν πρωτογενῶν λαῶν. Κατά τόν *Aeg*
(Volkmäischer, Saage παρά Ἡροδ. I 41) "ἔχουσιν νά κάωμεν μέ ἓνα
 πραγματικῶς παρατηρηθὲν ἔθιμον, τό ὄνομα ὑπὸ ἐλληνικὸν πνεῦμα

ἤλλαξε σημασίαν”.

Κατὰ τὸν θάνατον ἑνὸς θρακῆς ἐφρόντιζον νὰ λογαριάζουν τὰς εὐτυχεῖς καὶ δυστυχεῖς ἡμέρας τῆς ζωῆς του, κατὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν πολυχρῶμων πετραδίων, τὰ ὅποια αὐτός κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς του ἔρριπτε εἰς δοχεῖον (Plin., n. h. VI 131). Διὰ τὸν νεκρὸν ἐτραγουθεῖτο μοιρολόγι μὲ συνοδεία αὐλοῦ, τὸ ὅποιον κατὰ τὸν Αἰσχύλον τ ο ρ ε λ λ ῆ ὠνομάζετο (Tomaschek, Thraker II 1, 21). Ἀναφέρονται ἐπίσης διάφοροι αἵρέσεις καὶ μοναχικά τάγματα, ἀτινα ἐτήρουν ἀστηράν καὶ ἐνάρετον ζωὴν. Αὐτοὶ εἶνε οἱ Δᾶκας π ο λ ι σ τ α ῖ (Tomaschek, Thraker II 1, 18) τοὺς ὁποίους ὁ Flavius Joseph. ant. XVIII 1, 5 παραβάλλει μὲ τοὺς Ἑσσηίους Ἰουδαίους. Ἡ Ποσειδώνιος παρὰ Στράβ. VII 296 ἀναφέρει ὁμοίαν αἵρέσιν ἐκ τῶν Μοισιῶν, οἵτινες ἀπειχον τῆς κρεωφαγίας καὶ ἔξω μόνον μὲ γάλα, τυρόν καὶ μέλι αὐτοὶ ὠνομάζοντο θ ε ο σ ε ρ α ῖ τ ε ς καὶ κ α π ν ο β ᾶ τ α ῖ. Εἰς τὸν τελευταῖον χαρακτηρίζον, ὁ ὁποῖος ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς πολλὰς εἰκασίας, περιεβάλλεται μὲ ἄλλο θρακικὴ λέξις, παραμορφωθεῖσα εἰς τὸ ἑλληνικὸν στόμα. Εἰς τὸ αὐτὸ χωρίον παρὰ Στράβ., περιγράφεται ὅτι μερικοὶ ἀσκηταὶ θρακῆς ἀπέσειχον τὴν μετὰ τῶν γυναικῶν συνανατροφὴν καὶ ὠνομάζοντο κ τ ῖ σ τ α ῖ. Διὰ τὴν διήγησιν αὐτὴν βλ. Trusdinger Stud. zur. Griech.-Röm. Ethogr. 43. Münz. Arch. f. Relig. XVII 355. Τί ἐξήγησιν πρέπει νὰ θώσωμεν διὰ τοὺς θρακῆς ἀσκητὰς μένει ἀβέβαιον (Rohle, Psyche II³ 133. Clemen, Religionsgesch. Europas I 311. Parvan, Dacia 71 ἐσκέφθη μάλιστα τοὺς Πέρσας).

Ὀλιγοστάς σημειώσεις ἔχομεν διὰ τοὺς θρακῆς ἱερεῖς. Εἰς τοὺς λίβας ὁ κορυφαῖος ἱερεὺς τοῦ Σαλμοξίδου ὅστις ἐθεωρεῖτο ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ θεοῦ καὶ προσέτι ὑπεδουλοῦτο ὡς "θεός", ἔπαιζε μεγάλον ρόλον ὡς σύμβουλος καὶ βοηθός τοῦ βασιλέως, Στράβ. 298. βλ. Βδ. IV σελ. 2244, Franzer, Der gold. Zweig. 141. Bayet, Mél. d'arch. XLVI 24. Οἱ λίβας ἱερεῖς, οἱ ὅποιοι ὠνομάζοντο "εὐσεβεῖς" εἶχον τὸ ἔθιμον νὰ συνοδεύουν τοὺς πρέσβεις εἰρήνης μετὰ ξίμου κιθάρας, Theopomp.

Γομπόλ
Σοκράτες
1918, 47 εἰ-
κάζει

χωρίον 209. Graf. Iord. Get. X 65. Dottin, Manuel pour servir a l' ét.
de l'antique celtique 389. Εἰς τὰς εὐλάς τῆς Μοισίας, τῶν Κεβρώνων
καὶ Σκαιλῶν, ὁ ἑκάστοτε ἱερεὺς τῆς Ἥρας ἦτο ἀπὸ βασιλεύς, Polyam.
VII 22. Ὁ ἱερεὺς τῆς Ἀιουόσον Vologaesus ἦτο ἀρχηγός τῶν Βησσῶν
εἰς τὴν ἐπανάστασιν ἐναντίον τῶν Ρωμαίων κατὰ τὸ 11 π.Χ. Cass, Dio
LIV 34. Διὰ τοὺς Ἀρῆκας ἱερεῖς βλ. ἀκόμη Mateescu, Ephem. Daecor.
I 110.

Εἰς τοὺς ἀριβαλλοὺς ἐπεκράτει ἕνα παράξενον ἔθιμον, ἐκεῖνος ὁ
ὁποῖος θὰ ἐθυσίαζεν ἐδείκνυε τὸ φαγητόν εἰς τοὺς προσκεκλημένους
καὶ μόνον τὴν ἐπομένην ἡμέραν τὸ ἐπωλοῦσεν εἰς αὐτοὺς (Ἰατρικὴ
ἱστορία Ἰσθμ. XV 67 d).

Ὁ Σπράβ. VII χωρ. 40 διηγεῖται : Ὁ καινισμός τῶν Ἀρκῶν τὴν
ἐπισημότητα ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἀναγέται κατὰ μίμησιν τῆς ἐν παι-
άσι φωνῆς. Πολλοὶ ἐνερίζουν πρὸς τοὺτοίς ἐμφαίνον ὅτι οἱ Τιτᾶνες
ὑπῆρχον εἰς τὴν Ἀρκαδίαν ἀρχαίαν, καὶ ὅτι οἱ Ἕλληνες ἔλαβον τὸ
ὄνομα αὐτὸ ἀπὸ τοὺς Ἀρῆκας, βλ. Cook, Zeus, I 656? Rollenz. N. Ja-
hrb. XXXVII 584. Bd. XI σελ. 3004 καὶ v. Wilamowitzsch βλ. Ber. akad.
Berl. 1929 I-V 51 ἐξέθεσαν. Ἡβρλ. Persson Uppsala Univ. Arskr. 1930
3, 28
(Kretschmer, Glotta XIV 310.

Τελευτάτως ὁ Zebelew Jazik, Literatura V 49 (ρωσ.) ἐξήγησε
τὸν Ἀρῆκα Ἰαπετὸν ὡς προσωποποίησην τοῦ πυρός.

Εἰς τὴν ἱατρικὴν τέχνην τῶν πρωτογόνων λαῶν εἶχον μεγάλην σημα-
σίαν οἱ τύποι τῶν ἐξορκισμῶν. Ὁ Πλάτων (*Charm.* 156 ο. 158 β) ὁμιλεῖ
διὰ μαγικά τραγοῦδια, μὲ τὰ ὅποια οἱ Ἀρῆκες ἱατροὶ ἐθεράπευον τὸ
σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν (Tomasehek, Thraeker II 1 64). Ὁ Εὐριπίδης, "Ἄλκιος
987 μνημονεύει Ἀρκαδικὰ φάρμακα συντεταγμένα ἀπὸ τὸν Ὀρέα Kern,
Orph. Fragm. 352. Schrader-Nahrung, Reallex. d. Indogerm. Alt. I 60
Eitrem, Symbol. Osloenses VIII 37. ἐδέετο νὰ ὑποδειχθῇ ὅτι ἡ λαϊ-
κὴ ἱατρικὴ, ἰδιαίτερος εἰς τοὺς Δάκας ἤκμασε πολὺ, ὁ Διόσκουρος
καὶ ὁ Pz. Ἀπολλῆος παρέδωσαν μετὰ ἀριθμὸν ὀνομάτων φυτῶν, τὰ ὅ-

ποῖα ἐχρησιμοποιοῦντο ὡς ἰατρικά Tomaschek II 1 22, Detschew, Die dakischen Pflanzennamen Ann. de l'Univ. de Sofia, Philol. hist. Abt. XXIV 1928.

Ὁ Ἀρριανός (FHG III 593, χωρ. 37) διηγείται διὰ μίαν παρθένον τῆς Θράκης, ἡ ὁποία ἤξερε μαγικά λόγια καί γιατρικά, μέ τά ὅποια ἐκαμνε μάγια καί προσπαθοῦσε νά διαλύσῃ αὐτά. Διά τούς ἀνθρώπους μέ "κακό μάτι" εἰς τούς Τριβαλλούς βλ. Bd. I σελ. 83.

Οἱ ~~ἄνθρωποι~~ εἶχον τήν συνήθειαν, ἐναντίον τῆς θρονῆς καί τῆς ἀστραπῆς νά σημαδεύουν μέ βέλη διὰ νά ἀποδιώκουν τήν ἐχθρικήν δύναμιν (Ἡρόδοτος IV 94 Dantzer, Volksh. im Altsp. Unterricht. I 86. Kazanrow, Klio XII 355. Aly Volksmärch. Sage ~~κατὰ~~ 66).

Εἶνε πιθανόν, ὅτι ἀκ' ἀρχῆς εἶχεν μαγικόν χαρακτήρα ἡ συνήθεια τῆς διαστίξεως καί ἐπιχρωματισμοῦ τῶν σωμάτων, διὰ τά ὅποια πολλαί μαρτυρίαι ὁμιλοῦν. Οὕτω αἱ "αινάδες", ἐπί τῶν ἀττικῶν ἀγγείων ἐνίστε διαστίζονται μέ τήν ἐπιχρωματισμὸν μικρᾶς ἐλάφου, ἡ ὁποία κατὰ τὰ Διονυσιακά μυστήρια κατεξερνοῦτο ὑπὸ τῶν Βακχίδων. Οἱ ἄνδρες, ἐσυνήθιζον, διὰ τόν αὐτόν, πινόμενόν, το σημεῖον φύλλου κισσοῦ, τό ὁποῖον εἰς τήν θρησκίαν τοῦ Διονύσου εἶχε μεγάλη σημασίαν, Perdrizet, Cultes du Raptose 96. Arf. f. Rel XIV 76. Ἀντιθέτως, τελευταίως ὁ Dölger, Ant. u. Christentum II 115 ἰσχυρίζεται ὅτι "πράγματι θρησκευτική διάστίξις, ὑπὸ τήν ἔνοιαν τῆς ἀφιέρσεως εἰς θεόν", διὰ τούς θράκας, δέν εἶνε παραδεκτὴ πρβλ. Dölger αὐτ. III 204.

Τό ἔθιμον τῶν θρακῶν, πρό τῆς μάχης νά μεθοῦν (Πausan. IX 30. 5. Polyain. II 2. 6), ὁμοίως τήν συνήθειαν τῶν προφητῶν τῆς θρακικῆς φυλῆς τῶν Λιγύρων (νά μεθοῦν, διὰ νά δύνανται νά προμαντεύσουν (Macrob. I 18, 1) ὁ Clemen, Religionsgesch. Europas I 370 ἐξηγεῖ ἀπό τήν πίστιν τῆς μεταδόσεως ὑπερφυσικῶν δυνάμεων ὑπὸ πότον.

Библиография:

- W. Tomaszek, Die Alten Thraker (Jy. Ber. Akad. Wien. CXXVII 4 Abh. CXXIX 2. Abh. CXXXI 1 Abh.) - P. Robiou, Mém. prés. à l'Acad. des Inscr. I Serie t. X 1 83. - P. Perdrizet, Cultes et Mythes du Pangée (Ann. de l'Est, 24 fasc. I, Paris 1910) - G. Kazarow, Beitr. zur Kulturgesch. d. Thraker, Sarajevo 1916 Cambr. Anc. Hist. vol. VIII 549. - J. Toutain, Les cultes païens dans l'empire romain I-II - G. Götting, Les anciens peuples de l'Europe 156. - W. Baer, De Maced. sacris (Diss. Phil. Halenses XXII 1), *από τίλων ἢ διαδοσῶν ἀφ' ἡμεῶν εἰς* Ad. Reinach, Rev. hist. relig. LXIX 1914, 251. - L. W. Jones, The cults of Dacia (Univ. of California, Public. in Class. Philol. vol. 9 nr 8, p. 245-305). - J. Todoroff, Der Paganismus in Unter-moesien, Sofia 1928 (*Αρχαιολογικὸν ἀρχεὶον*) H. J. Rose *από* Hastings Encyclop. of Religion and Ethics XII 324 (*αρχαιολογικὸν ἀρχεὶον*) C. Clamen, Religionsgesch. Europas I 154, 191, 218, 306. - O. Schrader-Nehring, Reallex. der Indogerm. Altertumsk. II 532. - D. Detschew, Skizze der Rel. der alten Thraker, Bulg. hist. Bibl. I 3 (1928) 22 (*αρχαιολογικὸν ἀρχεὶον*), *αρχαιολογικὸν ἀρχεὶον* Indog. Jahrb. XIV 148 nr 158a. - R. Maric, Ant. Kulte unseres Landes I6 (Belgrad 1933, serb.)

GAWRIL KAZAROW

16.IX.40

Paulys Real-encyclopaedie
der
Classischen Altertumswissenschaft

Neue Bearbeitung

Stuttgart 1936

Bd XI S. 472-551